

прочелъе

Војислав Карановић

ДОГАЂАЈ

ДАНИ, НОЋИ

Дани и ноћи, ноћи и дани –
од њих су начињени
зидови нашег дома.

Од сенки сљуштених са дрвећа,
пупољака речи, одломљених
гранчица тишине.

Сваки трен јесте прозор
кроз који може да се
види уздрхтало тело сунца,

пузавица што обраста небо,
зањихане крошње меса.
Али, прозоре нико не отвара.

Зато тетурамо. Под прстима
осећамо само зид, глатку
површину измишљених облака.

О ПИСАЊУ ПЕСАМА

Називали смо себе именима
другачијим од оних што
налазе се у злехудом сивилу
речничких мочвара.

Онда смо неким глаголима
почели да померамо
значења:

видим те – значило би нешто
као: смрт саму себе стеже
у разнобојан загрљај;

желим те – означавало
покрет душе, излазак
из тунела на светлост.

На крају, придеви
и прилози одређивали су
особине које то и нису:

жив – није било више од
замаха крилца
инсекта у летњој ноћи,

мртав – тек тренутно
набирање тканине
таме.

Наднесени над
простор празан и пуст
осећали смо поглед тигра
што вреба из прашуме тишине.

ПСАЛАМ

Грешан сам, вероватно
више него многи други.
Уживам у разнобојним,
гипким корацама
којима ми свет прилази,
у мазном увијању стварности
пред мојим погледом.
Радују ме женске облине
облака, у мојој души
пламени мач стално је узвитлан,
спреман да се зарије
у дрхтаве препоне ветра.
Волим стидне длацице сунца,
и сенке тих длацица,
једре дојке тишине,
груди жагора, најежене,
застанке без даха
пред улазом у тамни
тунел пола, који се
никада не затвара.

Па опет, са највећим уживањем
читам животописе оних
који су се одрекли
земаљских уживања
(у име вере у једно име)
и приближили ономе за шта
слутим да ни од мене није далеко.

Можда је и та слутња грешна,
али хтео сам себе да
упитам нешто друго:

да ли је грех (од ког су они
бежали, а ја хтео у њега да гледам
погледом без очних капака)
оно што ме привлачи
тим ратницима који су
у жару битке остали
без бојног поља?

И није ли језик - опис њихових
победа и признање мојих пораза -
визија бојног поља усред битке,
једне сасвим посебне битке,
призор ратишта на којем
нико не ратује?

НОКТУРНО

1.

Ове светиљке, крунице
на гвозденим стабљикама,
отварају се увече,
када их помилује
топли длан одсуства
дневне светлости.

Ти цветови су црни
као срце свемира.

Али златан прах полако
прекрива латице таме.

Ноћу се око тог цвећа
роје наше зенице.

2.

Ноћ волим због сијалица.
Оне својим светлом
завеју улице града
у ком живим.

Волим и снег, али не
због светлости
којом пулсира његово
бело трепераво тело,

него због тргова пуних
живота, које откривам

у срцу сваке
угашене пахуљице.

ДОГАЂАЈ

Средишњи део крошње на дрвету
преко пута наједном се, без
видљивог узрока, затресао.

И баш када си, радосно
узбуђен, помислио да је
у лишћу лежај себи направило
неко више биће, сила
која измиче уобичајеном
опажању, да је ту гнездо
свио анђео, неко биће
које и није биће,
са тугом си схватио:
то се ништа не дешава
тамо, споља. Нити то
опажају чула твог тела.
То чему си за трен
био сведок дешава се само
у души твог језика.
И непозната птица,
словце у речи која је
име Бога, слеће
на грану твоје маште.